

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. M.**, zast. opatrovníkem Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Hládkov 701/4, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2020, č. j. KRPA-40123-30/ČJ-2020-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2020, č. j. 1 A 23/2020 - 14,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za opatrovnictví žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužila o 29 dnů dobu žalobcova zajištění za účelem předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), stanoveného

rozhodnutím žalované ze dne 2. 2. 2020, č. j. KRPA-40123-16/ČJ-2020-000022-ZCH (dále jen „rozhodnutí o zajištění“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[3] Městský soud dospěl k závěru, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nařízením Dublin III, v napadeném rozhodnutí se řádně zabývala možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců namísto samotného zajištění a dospěla ke správnému závěru, že v posuzovaném případě byly naplněny podmínky pro prodloužení žalobcova zajištění. Městský soud také zdůraznil, že žalovaná přistoupila k zajištění žalobce nikoliv z pouhého důvodu, že je třeba aplikovat nařízení Dublin III, ale pro existenci vážného nebezpečí útěku žalobce. Nedůvodnou městský soud shledal i argumentaci žalobce, že z důvodu opatření proti koronaviru SARS-CoV-2 nelze předpokládat realizaci jeho předání. Uvedl, že pokud by žalovaná v průběhu žalobcova zajištění skutečně dospěla k závěru, že realizace předání do Polské republiky možná není, pozbylo by zajištění svého účelu a muselo by být ukončeno; k tomu však v nynějším případě nedošlo. Poukázal také na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dříve, než byl dne 12. 3. 2020 vyhlášen nouzový stav (a na jeho základě přijato krizové opatření č. 203 ze dne 13. 3. 2020 omezující cesty do zahraničí); přitom ani v důsledku vydání krizového opatření č. 203 ze dne 13. 3. 2020 nebylo zakázáno vycestovat cizincům.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhuje, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel především nesouhlasí se závěrem žalované, kterému přisvědčil i městský soud, že v jeho případě existovalo vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a tudíž mohlo být prodlouženo jeho zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III. Podle stěžovatele nevzaly žalovaná ani městský soud při výkladu ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v potaz všechny rozhodné skutečnosti; neposoudily tedy jeho případ komplexně, tak aby jejich rozhodnutí odpovídala specifickým okolnostem daného případu ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. Bylo přitom zcela nezbytné přihlídnout ke všem důležitým okolnostem nejenom jeho pobytové historie na území Evropské unie, ale i k jeho současnému jednání a spolupráci s českými správními orgány. Stěžovatel poukazuje na to, že v průběhu správního řízení nevyšlo najevo, že by hodlal svévolně nelegálně opustit území České republiky, nebo že by měl v plánu se skrývat před příslušnými správními orgány. Stěžovatel také zdůraznil, že v průběhu svého pobytu na území České republiky dal jasně najevo, že jeho nelegální setrvání zde bylo způsobeno pouze neznalostí výsledku řízení o jeho žádosti o pobyt podané v Polské republice, tedy že jeho cílem není v žádném případě jakkoliv ztěžovat své

pokračování

předání do státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III a že je ochoten se správními orgány spolupracovat.

[6] Stěžovatel nakonec namítá i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že v něm žalovaná řádně nezvážila všechny rozhodné skutečnosti.

IV.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se především zabýval kasační námitkou, kterou stěžovatel žalované vytýká, že se v napadeném rozhodnutí při posuzování naplnění jedné z podmínek k prodloužení jeho zajištění - existence vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců - řádně nezabývala všemi zásadními okolnostmi jeho pobytové historie, a tedy zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Shledal-li by totiž kasační soud, že napadené rozhodnutí skutečně tuto vadu vykazuje, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí. Již dříve totiž ve své judikatuře dovodil, že pokud správní soud přezkoumá nepřezkoumatelné rozhodnutí, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti také svůj rozsudek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91).

[11] Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací činnosti problematikou nepřezkoumatelných správních rozhodnutí opakovaně zabýval a zastává názor, že o nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů jde zejména tehdy, pokud z jeho odůvodnění není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí (tyto důvody přitom musí vycházet z provedeného dokazování a musí být jasné a přesvědčivé) nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 118, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109). Kasační soud také zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je přitom vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

[12] Napadené rozhodnutí právě předestřeným požadavkům na přezkoumatelnost vyhovuje. Žalovaná v něm výstižně popsala skutkový stav věci a dostatečně jasně a přesvědčivě svůj závěr vyslovený ve výroku tohoto rozhodnutí odůvodnila, přičemž toto odůvodnění vychází z provedeného dokazování a opírá se o skutečnosti obsažené ve správním spisu. Nesouhlas stěžovatele se závěrem žalované ohledně existence vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nebo s rozsahem odůvodnění tohoto závěru, uvedeným na stranách 5 až 6 napadeného rozhodnutí, sám o sobě nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Shodně posoudil věc i městský soud, jenž podrobil napadené rozhodnutí věcnému přezkumu, neboť shora vytčené nedostatky napadeného rozhodnutí také nedovodil.

[13] Zbývá dodat, že v kasační stížnosti je uvedena námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvedena v ryze obecné rovině, aniž stěžovatel uvádí, v čem nedostatek důvodů tohoto rozhodnutí spatřuje. V rozporu s tímto tvrzením nadto stojí další stížnostní námitky, v nichž stěžovatel vytýká, že žalovaný věc na podkladě skutkových zjištění posoudil, avšak nesprávně, a to zejména vzhledem k závěru o existenci vážného nebezpečí útěku (k tomu viz dále). Nejvyšší správní soud proto neshledal uvedenou kasační námitku (jež naplňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k němuž kasační soud přihlíží z úřední povinnosti) důvodnou.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pod který lze podřadit *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[15] Z obsahu kasační argumentace je však zřejmé, že stěžovatel ve skutečnosti nenamítá pochybení žalované při zjišťování skutkového stavu věci, ale nesouhlasí s posouzením právní otázky, zda byla v jeho případě naplněna podmínka existence vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a tudíž zda bylo možné prodloužit jeho zajištění. Tvrzené důvody kasační stížnosti přitom soud posuzuje podle jejich obsahu, a nikoliv podle formálního označení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006 - 74). Vytčená stížnostní námitka tak spadá pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto zkoumal, zda je ve stěžovatelově případě tento kasační důvod naplněn.

[16] V řízení o prodloužení doby zajištění je nutné posuzovat, zda jsou nadále splněny podmínky pro realizaci účelu zajištění, neboť prodloužení zajištění je realizováno za stejným účelem jako samotné rozhodnutí o zajištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 Azs 275/2015 - 27). V kontextu rozhodování o prodloužení zajištění za účelem předání podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců půjde konkrétně o to, jestli existuje vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 téhož zákona a zda je prodloužení zajištění nezbytné k pokračování přípravy předání, případně zda nelze místo

pokračování

zajištění uložit některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a §123c zákona o pobytu cizinců.

[17] V kasační stížnosti stěžovatel vytýká žalované a městskému soudu jejich nedostatečné a nesprávné posouzení existence vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně namítá, že neposoudily jeho případ komplexně, tak aby jejich rozhodnutí odpovídalo specifickým okolnostem daného případu ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. Bylo přitom podle něj zcela nezbytné přihlédnout ke všem důležitým okolnostem nejenom jeho pobytové historie na území Evropské unie, ale i k jeho současnému jednání a spolupráci s českými správními orgány. Stěžovatel poukazuje na to, že v průběhu správního řízení nevyšlo najevo, že by hodlal svévolně nelegálně opustit území České republiky, nebo že by měl v plánu se skrývat před příslušnými správními orgány. Stěžovatel také zdůraznil, že v průběhu svého pobytu na území České republiky dal jasně najevo, že jeho nelegální setrvání zde bylo způsobeno pouze neznalostí výsledku řízení o jeho žádosti o pobyt podané v Polské republice. Jeho cílem tedy není v žádném případě jakkoliv ztěžovat své předání do státu příslušného podle nařízení Dublin III a je ochoten se správními orgány spolupracovat.

[18] Podle článku 28 odst. 2 nařízení Dublin III, *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.*

[19] Podle ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se za vážné nebezpečí útěku považuje zejména, pokud *cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ [tím je v současné době nařízení Dublin III – poznámka soudu], nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ přímo nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*

[20] Žalovaná se podrobně naplněním podmínky existence vážného nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců zabývala na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Konkrétně stěžovateli vytkla, že se nezajímá o svůj pobytový status (ač je to v jeho zájmu a jeho povinnosti) v Polské republice (a měl a mohl vědět o skutečnosti, že v Polské republice byla dne 4. 7. 2019 zamítnuta jeho žádost o povolení k pobytu) ani o podmínky vstupu a pobytu na území jiných členských států Evropské unie, pokud na jejich území hodlá cestovat či tam pracovat. Dále žalovaná uvedla, že stěžovatel přicestoval na území České republiky z Polské republiky na biometrický cestovní pas Ukrajiny, na který byl oprávněn v rámci schengenského prostoru pobývat pouze 90 dní ve 180-ti denním období (do schengenského prostoru naposledy z Ukrajiny vycestoval dne 13. 9. 2015 a od té doby na jeho území pobývá nepřetržitě), a jelikož nedisponoval žádným povolením k pobytu, nepobýval na území České republiky již v okamžiku přicestování

(čtrnáct dní před jeho zajištěním dne 2. 2. 2020) legálně. K legalizaci pobytu na území České republiky přitom stěžovatel ničeho neučinil. Po svém příjezdu ztratil cestovní doklad, ztrátu neohlásil a ani se nepokusil o vyřízení náhradního cestovního dokladu. Ve správním řízení stěžovatel také uvedl, že neví, že potřebuje pro delší pobyt na území České republiky platný cestovní doklad a vízum. Má totiž odlišně od názoru žalované za to, že když se člověk chová slušně, může se nacházet kdekoliv a kdykoliv, aniž by to musel nějakým způsobem řešit. Žalovaná dále poukázala na to, že ze stěžovatelových odpovědí získaných v průběhu podání vysvětlení dne 2. 2. 2020 vyplývá, že hodlá v České republice pracovat, aby získal finanční prostředky a mohl vycestovat (kam, to ještě sám neví), a to aniž by byl k pobytu či výdělečné činnosti zde vůbec oprávněn. Žalovaná také zdůraznila, že stěžovatel opakovaně zneužil statusu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, neboť již třikrát žádal o mezinárodní ochranu na území Nizozemského království, a to pouze za tím účelem, aby zde dosáhl určitých výhod (získal práci, pomoc se vzděláním, s cizím jazykem a s ubytováním). V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany však stěžovatel Nizozemské království svévolně opustil, aniž by vyčkal výsledku tohoto řízení.

[21] Na podkladě uvedených skutečností žalovaná dospěla k závěru, že stěžovatel na území České republiky pobýval neoprávněně (v době podání vysvětlení dne 2. 2. 2020 neuváděl ani adresu svého aktuálního pobytu), nedodržel a nemá snahu dodržovat schengenské ani české právní předpisy. Nelze proto ani očekávat, že bude respektovat rozhodnutí českých správních orgánů, a je pravděpodobné, že by mohl mařit jeho předání do státu příslušného podle nařízení Dublin III. Svým vlastním chováním tedy stěžovatel oslabil důvěryhodnost své osoby do té míry, že žalovaná v jeho případě spatřuje důvodné nebezpečí, že by se dobrovolně nenavrátil do země, která je ho podle nařízení Dublin III povinna přijmout zpět na své území, pokud by nebyl nadále zajištěn; bez cestovního dokladu a bez finančních prostředků by přitom vycestování stěžovatele podle žalované ani nebylo možné. Z uvedených důvodů žalovaná uzavřela, že ve stěžovatelově případě nelze využít zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, ale existuje vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, což opodstatňuje prodloužení jeho zajištění.

[22] Nejvyšší správní soud se s právě předestřenými závěry žalované ztotožňuje a uzavírá, že žalovaná správně vyhodnotila existenci vážného nebezpečí útěku stěžovatele ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, resp. článku 28 odst. 2 nařízení Dublin III, jako předpokladu pro prodloužení stěžovatelova zajištění. Úvahy žalované o naplnění existence vážného nebezpečí útěku jsou dostatečné, přezkoumatelné a je z nich zjevné, že situace stěžovatele byla posuzována individuálně s ohledem na konkrétní okolnosti jeho případu (viz odst. [20] výše). Závěr žalované má oporu v obsahu správního spisu, především v protokolu o podání vysvětlení stěžovatele sepsaného ve smyslu § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dne 2. 2. 2020. Ze stěžovatelova jednání je zjevný jeho úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o jeho přemístění do Polské republiky jako státu příslušného podle nařízení Dublin III, jež s jeho přijetím vyslovila souhlas. Městský soud, který v napadeném rozsudku závěru žalované přisvědčil, tudíž také nepochybil. Nejvyšší správní soud v podrobnostech na úvahy žalovaného a následně i městského soudu odkazuje, aniž považuje za potřebné je nyní znovu opakovat. Shrnuje, že neshledal naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

pokračování

[23] Na právě uvedeném závěru nemohou ničeho změnit ani námitky stěžovatele, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nezohlednila, že v průběhu řízení nevyšlo najevo, že by stěžovatel hodlal svévolně opustit Českou republiku nebo že by se hodlal skrývat před příslušnými správními orgány, že nezákonného pobytu na území České republiky se dopustil pouze v důsledku neznalosti výsledku řízení o jeho žádosti o pobyt podané v Polské republice, a tudíž nebylo jeho cílem jakkoliv ztěžovat předání do Polské republiky podle nařízení Dublin III, a také že v průběhu správního řízení se správními orgány spolupracoval. Tato tvrzení stěžovatele totiž nejsou způsobilá ovlivnit skutečnost, že jeho předchozí jednání a ztráta důvěryhodnosti zavdaly žalované oprávněný důvod se domnívat, že by při neprodloužení zajištění a jeho propuštění ze zajištění mohl být zmařen výkon předání do příslušného státu podle nařízení Dublin III a že mírnější opatření namísto dalšího zajištění do doby faktického realizace tohoto předání nelze využít.

[24] Nadto stěžovatelovo tvrzení o jeho ochotě spolupracovat nelze z obsahu správního spisu nikterak dovodit. Právě naopak, stěžovatel při podání vysvětlení dne 2. 2. 2020 uvedl, že si není vědom toho, že se dopustil protiprávního jednání a že na rozdíl od žalované je přesvědčený o tom, že pokud se člověk chová slušně, může se nacházet a pohybovat kdykoliv kdekoliv. Nesnažil se ani žalované sdělit místo jeho pobytu na území České republiky. Tato tvrzení podle kasačního soudu o vůli stěžovatele spolupracovat se správními orgány nevypovídají. Žádná jiná vyjádření stěžovatele či skutečnosti podporující opačný závěr, než přijal žalovaný, přitom ze správního spisu nevyplývají.

VI.

[25] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[27] Usnesením městského soudu ze dne 12. 10. 2020, č. j. 1 A 23/2020 - 29, byl stěžovateli ustanoven opatrovníkem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Opatrovníkovi, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 140 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 a § 120 s. ř. s.). Odměna za opatrovnictví advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za jeden úkon právní služby poskytnutý stěžovateli v řízení o kasační stížnosti (doplnění blanketní kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za tento jeden úkon právní služby 300 Kč. Opatrovník doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto byla částka nákladů řízení zvýšena o 714 Kč, což odpovídá 21 % z částky 3.400 Kč (§ 140 odst. 2 občanského

soudního řádu ve spojení s § 64 a § 120 s. ř. s.). Odměna a náhrada hotových výdajů za opatrovnictví stěžovatele v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4.114 Kč bude ustanovenému opatrovníkovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu